

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

10. An si quis in die Veneris delectetur sensibili delectatione de esu carnis,
mente concepto, perinde ac si eas de ipsa comederet, peccet mortaliter?

Ex p. 3. t. 5. & Misc. 1. r. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

narem de peccato mortali comedentem carnes animalium crudas sine necessitate, per ea quæ adducit Baldellius tom. 1. lib. 2. disput. 29. num. 6. cum Fagundez de precept. Eccles. pr. 4. lib. 1. c. 1. num. 9. & seq. Et omnia supradicta docet etiam Machado de perfecto Confessor. tom. 1. lib. 2. part. 5. tractat. 2. docum. 2. num. 4. ubi sic ait. *Quanto al pecado de gula, que se puede cometer en comer carne cruda de animales, o beber su sangre, digo que aunque algunos Doctores han querido defender, que comer brutalmente las carnes de los animales crudas, y sangrientas, a fuer de lobos, o cuernos, es pecado mortal; por el desorden contra la razon, sino es que le escu fuisse el aprieto de la necesidad. Los demas comunmente enseñan lo contrario, excepto en caso, que esse redundasse en daño notable de la salud, o vida. Y vemos, que entre nos etros está recebido beber la leche cruda, que sustancialmente es la sangre blanca del animal; y comer crudos los queuos especialmente siendo frescos, los quales sin duda son carne liquida y en muchas partes se comen sardinas crudas y otras cosas en diuersas naciones. Ita ille.*

RESOL. X.

An si quis in die Veneris deleatur sensibili delectatione de esu carniū mente concepto, perinde ac si eas re ipsa comederet, peccet mortaliter? Ex p. 3. tract. 5. & Misc. 1. Ref. 5.

§. 1. **A**ffirmatiuè responder Medina C. de restit. q. 21. & alij. Sed negatiuam sententiam omnino amplectendam esse, affirmo. Dico igitur, quod delectari de rebus, positiuo solum præcepto, aut voto voluntario prohibitis (non quia prohibita sunt) non esse peccatum mortale. Et ratio est, nam præceptum positiuum humanum per se non prohibet actus internos, sed solum externos; ergo &c. Et ita docet Tannerus in part. 2. D. Thoma diff. 4. q. 8. dub. 7. n. 137. Layman in Theol. mor. lib. 1. tr. 1. c. 2. n. 9. Villalobos in summ. lib. 1. tr. 3. dub. 3. n. 5. Malderus in p. 2. D. Thoma, q. 7. art. 10. Lessius lib. 4. c. 3. dub. 15. num. 114. & alij cum Vasquez in part. 2. disp. 110. c. 1.

RESOL. XI.

An comedentes, & bibentes absque necessitate, ob solam voluptatem capiendam, peccent venialiter? Ex part. 3. tr. 5. & Misc. 1. Ref. 6.

§. 1. **P**onam hic opinionem doctissimi Ioann. Sanchez, vt illam studiosi legant, & iudicent; sic itaque ait in selectis, disp. 2. n. 14. Deficiente nocimento corporis, & salutis, comedere, vel bibere absque necessitate, solum ob delectationem capiendam, scilicet ob frigiditatem potus vel suauitatem cibi, neutriquam contra rationem erit; sed talis comestio, aut potio liberè fit, vt appetitus naturalis suis fruatur actibus. At velle appetitum delectari suis operationibus, quæ contra rationem non sunt, nullatenus peccatum est, cum scelus reperire sit impossibile, nisi contra rationem tendat operans. Dicas quæso, quare contra rationem operatur edens, aut bibens, absque fame, dum aliàs eius, aut potus nocimentum salutis non inferant? Nam si ob solam cibi delectationem gula committeretur, deficiente etiam corporis nocimento, peccatum etiam esset odorari res aromaticas ob solam delectationem capiendam boni odoris. Et esset scelus res inspicere pulchras ob solam delectationem, quam visus in visione capiti, & esset crimen audire musicam, ob capiendam auditus delectationem. Quis autem damnet hæc?

Igitur nec gustus sensum, ex eo quod appetat cibum ob solam eius delectationem, damnari erit tas, cur peioris erit conditionis quam alij? Ita ille, qui etiam illum vericulum quem adducit D. Thomas 2. 2. q. 184. art. 4. *Properè, laudè, nimis, ardentè, studiosè*; non sic absolute esse intelligendum arbitratur, sed in certis quibusdam casibus, quos ipse latius explanat, & sic ipse ait. *Properè* edit quis, quando tempore ieiunij ante horam comedendi fit comestio. *Ardentè*, quando ex modo comedendi læditur modestia. *Laudè*; quando perquisitione ciborum læditur modestia, quærens tanta sollicitudine, & cura, quod in illis felicitatem esse vitam ostendatur. *Studiosè* quærens cibos immis accuratè præparatos. *Nimis*, quando ex nimio cibo, & potu, damnū aduenit salutis. Hæc omnia Sancius.

RESOL. XII.

An sit per se peccatum non orare pro anima patris defuncti?
Et quid si ex permissione diuina parentis defuncti anima sibi appareat, rogèque Sacrificia Missarum pro se offerri, vel elemosynas aut orationes facere?
Et an teneatur filius captiuum Patrem redimere ab hostibus?
Et docetur, quod si ad suspendium, vel irremes esse iuste damnatus pater, & pars offensa punitionem remitteret, oblatis centum denariis, non teneatur filius ex præcepto offerre prædictam quantitatem, nec teneatur filius liberare patrem, licet re vera sit innocens.
Ex quo inferitur non teneri fideles ex præcepto charitatis animas fidelium defunctorum orationibus, Missarum Sacrificiis, & aliis operibus adiuuare.
Sed difficultas adhuc superest; an ad extremam necessitatem redacti filij, & parentes, cuius teneatur filij parentibus potius succurre, an propriis liberis?
Et an parentibus, & creditoribus ad extremam redactis, teneatur filij potius parentibus, quam creditoribus subuenire?
Et quid, quando creditor, & simul debitor ad eandem extremam necessitatem deuenerit?
Et cursim alij diuersi casus deducuntur pro filiis erga parentes in aliis specialibus casibus. Ex part. 9. tr. 9. & Misc. 4. Ref. 61. aliàs 60.

§. 1. **C**asus est nimis practicabilis. Et affirmatiuam sententiam tenet noster P. Pellicionius, vt quidem doctissimus, & cui multum debeo; nam ipse principalis impulsor fuit vt ego Opera mea Moralia Typis ederem ea selectione, & modo scribendi quo vilius sum, quem postea Lectores ex eorum benignitate tantopere approbauerunt. Pater igitur Pellicionius ad propositam quaestionem affirmatiuè respondet in Quinquagena 99. *utriusque iuris* q. 42. ubi docet, teneri filium ex vi quarti præcepti, nempe, habeas in honore parentes, animæ patris in Purgatorio existentis subuenire per elemosynas, & suffragia arbitrio prudentis Confessoris; nam teneatur filius patri in corporali necessitate existenti subuenire, vt omnes Theologi, Canonistæ, & Iuristæ docent apud Expositores quarti præcepti, ergo & eo magis in necessitate spirituali. Itè teneatur filius captiuum patre redimere ab hostibus, post alios Molseus in 1. part. summa, cap. 18. Ergo multo magis in purgatorio detentum. Accedit constitutio Regni de Officio secreti, in qua præcipitur, quod succedente scisco decedentibus ab intestato, quando nullus superest in gradu successibili, tertia pars bonorum distribuat à Stereto pauperibus pro anima defuncti. Si sciscus id facit decedentibus ab intestato, fortius id debet facere filius erga patrem. Et in specie, quod teneatur filius hæres patris adiuuare animam patris, erogando